

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobce: **multigate a. s.**, se sídlem Olomouc, Riegrova 373/6, zastoupeného JUDr. Tomášem Vymazalem, advokátem se sídlem Olomouc, Wellnerova 1322/3C, proti žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Pardubice, Komenského náměstí 125, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 11. 2012, č. j. KrÚ 71141/2012, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka Pardubice, ze dne 12. 2. 2015, č. j. 52 Af 11/2013 – 89,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka Pardubice, ze dne 12. 2. 2015, č. j. 52 Af 11/2013 - 89, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadl žalovaný (dále též „stěžovatel“) v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka Pardubice, jímž bylo zrušeno jeho rozhodnutí ze dne 15. 11. 2012, č. j. KrÚ 71141/2012, i rozhodnutí správního orgánu I. stupně Městského úřadu Vysoké Mýto ze dne 30. 9. 2011, č. j. 27039/2011/OFI/VB, a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení. Stěžovatel zrušeným rozhodnutím zamítl odvolání společnosti gate seven a. s. (právního předchůdce žalobce) proti uvedenému prvoinstančnímu rozhodnutí Městského úřadu Vysoké Mýto, jímž byla zamítnuta žádost této společnosti o vrácení přeplatku na místním poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené

Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu ve výši 40.000 Kč za období od 1. 7. 2011 do 30. 9. 2011. Správní orgán rozhodoval podle § 155 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, a obecně závazné vyhlášky města Vysoké Mýto č. 3/2010 o místním poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu, která nabyla účinnosti dne 1. 8. 2010.

Ve své žalobě žalobce s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 Afs 76/2011 namítl, že pokud poplatník místního poplatku nesouhlasí s výší poplatku a svůj nesouhlas kvalifikovaným způsobem vyjádří, byť by přitom poplatek zaplatil, je správce poplatku povinen vydat platební výměr. Dále zpochybnil svoji povinnost k placení poplatku s tím, že jím provozované technické zařízení nelze podřadit pod pojem „jiné technické zařízení“ ve smyslu § 10a zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích. Upozornil na nesoulad zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, a zákona o místních poplatcích, kdy dle zákona o loteriích má Ministerstvo financí pravomoc povolovat pouze provozování loterie nebo jiné podobné hry, nikoliv provozování technického zařízení.

Krajský soud připomněl, že v projednávané věci byla řešena poplatková povinnost právního předchůdce žalobce, a to společnosti gate seven a.s., ze které přešla práva a povinnosti na žalobce na základě smlouvy o prodeji podniku ze dne 26. 4. 2012.

Krajský soud poté, co zjistil, že otázka, která byla zásadní pro rozhodnutí ve věci, zda byl správce daně v daném případě povinen vydat platební výměr ve věci místního poplatku, byla předmětem rozhodování rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 2 Afs 68/2012, řízení přerušil usnesením ze dne 22. 5. 2013, č. j. 52 Af 11/2013 – 58, do rozhodnutí rozšířeného senátu v této věci.

Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu dospěl ve svém usnesení ze dne 24. 6. 2014, č. j. 2 Afs 68/2012 – 34, k závěru, že správce místního poplatku má povinnost vydat platební výměr podle § 46 odst. 4 zákona o správě daní a poplatků, resp. podle § 139 či 147 odst. 1 daňového řádu, a řádně jej doručit, pokud nejpozději v poslední den lhůty, ve které byl poplatník povinen splnit ohlašovací povinnost (§ 14 odst. 2 zákona o místních poplatcích), sdělil poplatník kvalifikovaným způsobem své pochybnosti a současně o vydání platebního výměru požádal, přestože místní poplatek ve stanovené lhůtě včas a ve správné výši uhradil.

Usnesením ze dne 14. 10. 2014, č. j. 52 Af 11/2013 – 67, krajský soud rozhodl, že se v řízení pokračuje. Usnesením z téhož dne, č. j. 52 Af 11/2013 – 68, pak žalobce vyzval, aby uvedl a doložil, kdy a jakým způsobem vyjádřil svůj nesouhlas s výší místního poplatku, a zda a kdy požádal o vydání platebního výměru.

V doplnění žaloby ze dne 24. 10. 2014 žalobce uvedl, že dne 30. 7. 2010 zaslal správci poplatku podání označené jako „Žádost o spolupráci“, v němž zpochybnil svoji poplatkovou povinnost a požádal správce poplatku, aby v případě, že by měl být obecně

závaznou vyhláškou č. 3/2010 v nějakém rozsahu dotčen, vydal a žalobci doručil platební výměr, ve kterém by stanovil výši místního poplatku. Vzhledem k tomu, že správce poplatku na tuto žádost nikterak neodpověděl, podal žalobce dne 17. 8. 2010 ohlášení videoloterních terminálů, v němž opětovně zpochybnil svoji povinnost k placení místního poplatku. Své ohlášení doplnil podáním ze dne 24. 2. 2011. Žalobce dále uvedl, že správce poplatku platební výměr nevydal, ostatní správci poplatku však začali vydávat platební výměry se sankčním navýšením, proto místní poplatek dobrovolně uhradil. Přílohou tohoto vyjádření žalobce byly kopie jeho podání ze dne 30. 7. 2010 a dne 24. 2. 2011.

Přípisem ze dne 6. 1. 2015 krajský soud vyzval stěžovatele k předložení daňového spisu obsahujícího veškeré podklady týkající se předmětného poplatku. Na základě usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2014, č. j. 2 Afs 68/2012 – 34, pak dospěl k závěru, že správní orgány pochybily, pokud nevydaly platební výměr na místní poplatek. Evidování uhrazené poplatkové povinnosti se tak ukázalo být v rozporu s daňovým řádem a při rozhodování o vrácení přeplatku nebylo možné brát nezákonné předepsání daňové povinnosti v potaz. Krajský soud proto napadené rozhodnutí stěžovatele i rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a věc vrátil stěžovateli k dalšímu řízení.

Stěžovatel v kasační stížnosti uplatnil důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Namítl, že krajský soud své závěry opřel o závěry usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 Afs 68/2012, nezabýval se však tím, zda byly splněny veškeré zde stanovené podmínky pro vydání platebního výměru a tedy zrušení napadeného správního rozhodnutí. Krajský soud řešil pouze otázku, zda byla podána žádost o vyměření poplatku.

Stěžovatel upozornil na to, že ohlašovací povinnost měla být splněna do dne 16. 8. 2010, žalobce však učinil ohlášení jiných technických herních zařízení teprve dne 17. 8. 2010. Dne 2. 10. 2010 ohlásil dvě zařízení povolená v tomto roce, jejichž provoz zahájil dne 13. 10. 2010. Vzhledem k tomu, že se jednalo o zařízení povolená před nabytím účinnosti obecně závazné vyhlášky č. 3/2010, měla být i v jejich případě ohlašovací povinnost splněna do dne 16. 8. 2010.

Dále namítl, že místní poplatek za období od 1. 7. 2011 do 30. 9. 2011 byl uhrazen dne 28. 6. 2011. Z osobního daňového účtu žalobce však vyplývá, že k tomuto dni evidoval správce daně nedoplatek ve výši 81.025 Kč, na jehož úhradu byla v souladu s § 152 odst. 1 písm. a) daňového řádu platba použita.

Stěžovatel se navíc domnívá, že usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu na přezkoumávanou věc nedopadá. Dle jeho názoru je nutno rozlišit mezi řízením o přeplatku dle § 155 daňového řádu a řízením dle § 11 zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, které za splnění stanovených podmínek vede k vydání platebního výměru. V řízení o přeplatku nemá být řešeno, zda má nebo nemá být vydán platební výměr, ale pouze to, zda je přeplatek evidován. Vyměřovací řízení není předmětem tohoto sporu. Dle

názoru stěžovatele vratitelný přeplatek na osobním daňovém účtu žalobce ve chvíli, kdy podal žádost o jeho vrácení, neexistoval. Ten by existoval až ve chvíli, kdy by byl zrušen platební výměr, o němž hovoří usnesení rozšířeného senátu. Stěžovatel také připomíná, že na vyměření nedoplatku na místním poplatku má tři roky; vydání platebního výměru v roce 2015 je tedy nemožné. Na podporu svých názorů odkazuje stěžovatel na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2014, č. j. 5 Afs 113/2013 – 41, www.nssoud.cz, v němž bylo konstatováno, že byť správce daně nevydal platební výměr, nebylo žalobci jeho právo upřeno, neboť to, zda mu svědčila hmotněprávní povinnost a v jaké výši, přezkoumaly správní orgány v rámci rozhodování o žádosti o vrácení přeplatku.

Stěžovatel nerozporuje závěry usnesení rozšířeného senátu a souhlasí s tím, že by měl mít poplatník možnost bránit se i v případě, že poplatek uhradil, nicméně má o něm pochybnosti. Upozorňuje však také na skutečnost, že to byl především Nejvyšší správní soud, který svým přístupem znemožnil vyměření značné části místního poplatku z důvodu uplynutí lhůt k vyměření.

Poukázal také na to, že své stanovisko vyjádřil dne 15. 9. 2014 k obdobnému případu vedenému u krajského soudu pod sp. zn. 52 Af 23/2012, na něž však krajský soud vůbec nereagoval, jeho rozsudek je tudíž nepřezkoumatelný. Na základě uvedeného stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V opačném případě požádal o uvedení dalšího postupu jak odvolacího orgánu, tak správce daně, aby nebyl v rozporu s daňovým řádem a dalšími předpisy (především s lhůtami pro vyměření místního poplatku).

Žalobce se ve svém vyjádření kasační stížnosti ztotožnil se závěrem krajského soudu, že naplnil všechny podmínky stanovené usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu pro vydání platebního výměru. Zdůraznil, že rozšířený senát nevyžaduje, aby bylo ohlášení podáno ve lhůtě pro splnění ohlašovací povinnosti. Dále uvedl, že splnil poplatkovou povinnost včas, tedy před započítáním předmětného období. Tvrzený nedoplatek, na který byla platba ve výši 40.000 Kč použita, vznikl v důsledku nejasností ohledně povinnosti hradit místní poplatky. Žalobce měl za to, že místní poplatky hradit nemá, neboť mu poplatková povinnost nesvědčí. Hradil je proto zprvu pouze za centrální loterní systém. Ani v této části mu však nebyly poplatky vyměřeny dříve, než uhradil místní poplatek za období 3. čtvrtletí 2011.

Žalobce je tedy přesvědčen, že správce poplatku byl povinen vydat platební výměr a tento mu doručit. Teprve na základě pravomocného platebního výměru mohl být poplatek zanesen do daňové evidence na daňový účet žalobce. Jestliže pravomocné vyměření poplatku chybí, musí být jakákoliv platba na takový místní poplatek evidována jako přeplatek. Žalobce souhlasil s názorem krajského soudu, že řízení o platebním výměru a řízení o přeplatku jsou zcela odlišná. I Nejvyšší správní soud opakovaně judikoval, že v řízení o přeplatku nelze posuzovat hmotněprávní povinnost, ale je třeba vycházet z daňového účtu. Žalobce navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka Pardubice, v mezích uplatněných stížních bodů, jakož i ve smyslu § 109 odst. 4 s. ř. s., a po posouzení věci dospěl k závěru, že rozsudek krajského soudu trpí vadou, k níž je povinen přihlížet z úřední povinnosti.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je dána především tehdy, opřel-li soud rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem (viz např. rozsudek ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS), nebo pokud zcela opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (viz např. rozsudek ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007 - 58, rozsudek ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, publ. pod č. 787/2006 Sb. NSS, či rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 - 74). Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost lze pak obecně považovat takové rozhodnutí soudu, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně soud rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl, nebo jí vyhověl, případně jehož výrok je vnitřně rozporný. Pod tento pojem spadají i případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, č. 244/2004 Sb. NSS, nebo ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 78).

Nejvyšší správní soud výše uvedené nedostatky v rozsudku krajského soudu neshledal. Krajský soud zde srozumitelně vyjádřil, jaký skutkový stav vzal za rozhodný a jak uvažil o zásadních a podstatných skutečnostech. Stěžovatel spatřuje nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu pouze v tom, že nezohlednil jeho stanovisko doručené dne 15. 9. 2014 k obdobnému případu vedenému u krajského soudu pod sp. zn. 52 Af 23/2012. K otázce povinnosti krajského soudu vypořádat se s námitkami uplatněnými žalovaným upozorňuje Nejvyšší správní soud na svou konstantní judikaturu. Například v rozsudku ze dne 12. 11. 2009, č. j. 1 As 64/2009 - 153, konstatoval, že *„[n]ezohlednění důvodů uvedených ve vyjádření žalovaného k žalobě nemůže být vadou ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Je to žalobce, kdo určuje rozsah a meze přezkumu napadeného rozhodnutí v podobě žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), a proto nevypořádá-li se soud s argumentací žalovaného, pak tím může ovlivnit kvalitu a sílu svého právního názoru, nikoli však zatížit své rozhodnutí vadou spočívající v nepřezkoumatelnosti.“* Správní soud je tak povinen vypořádat se pouze s žalobní argumentací; správní orgán musí naopak svou argumentaci, jejíž správnost má krajský soud posoudit, vtělit do správního rozhodnutí. Stěžovatel navíc své stanovisko prezentoval v podání zaslaném k jiné věci vedené u krajského soudu, nikoliv ve vyjádření k žalobě podané v této věci, a kromě toho v kasační stížnosti uplatnil tuto svou námitku toliko v rovině obecné, když neuvedl, s jakou konkrétní argumentací plynoucí z jeho stanoviska se krajský soud ve svém rozhodnutí nevypořádal - proto se k ní nemůže jakkoli vyjádřit ani Nejvyšší správní soud. Ani v tomto bodě tak nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu neshledal.

Z kasační stížnosti dále plyne, že stěžovatel nesouhlasí s posouzením učiněným krajským soudem, tedy zejména s aplikací závěrů vyslovených v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2014, č. j. 2 Afs 68/2012 - 34,

na projednávanou věc. K tomu Nejvyšší správní soud považuje za nutné uvést, že v nedávné době rozhodoval o obdobně koncipované kasační stížnosti (v níž žalovaný správní orgán jako stěžovatel zpochybňoval jednotlivé aspekty aplikace citovaného usnesení rozšířeného senátu na řízení o vrácení přeplatku), a to v rozsudku ze dne 30. 9. 2015, č. j. 2 Afs 120/2015 – 31, www.nssoud.cz. Za situace, kdy se jedná o prakticky totožnou právní otázku, nemá Nejvyšší správní soud důvod závěry vyslovené v citovaném rozsudku jakkoli revidovat, v podrobnostech na něj plně odkazuje a na tomto místě proto jen stručně shrnuje, že v rámci řízení o vrácení přeplatku vedeném podle § 154 a § 155 daňového řádu jsou správní orgány povinny zkoumat mj. to, zda přeplatek vznikl, tedy zda byla částka připsaná na daňový/poplatkový účet poplatníka uhrazena na základě zákonného podkladu. Správní soudy pak při přezkumu rozhodnutí o vrácení přeplatku postupují v intencích usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2014, č. j. 2 Afs 68/2012 – 34, pub. pod č. 3096/2014 Sb. NSS, a posuzují otázku, zda bylo či nebylo povinností správce poplatku vydat na místní poplatek platební výměr, tedy jestli platba uhrazená poplatníkem byla evidována jako úhrada místního poplatku za příslušné období v souladu se zákonem anebo se jednalo o plnění bez právního důvodu (tj. o přeplatek).

Nejvyšší správní soud dodává, že odchýlení se od těchto závěrů rozšířeného senátu pátým senátem Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 29. 8. 2014, č. j. 5 Afs 113/2013 – 41, www.nssoud.cz, na který stěžovatel poukázal, bylo důsledkem jeho snahy postupovat tak, aby jím řešená věc nebyla nadále prodlužována, neboť byl toho názoru, že zde hmotněprávní povinnost posouzena byla a nepovažoval ji za jakkoli spornou, stejně jako krajský soud. V nyní projednávané věci se však krajský soud, jenž vycházel z usnesení rozšířeného senátu, hmotněprávní stránkou poplatkové povinnosti vůbec nezabýval a s ohledem na konstantní judikaturu i rozsah kasačního přezkumu tak nemůže učinit ani Nejvyšší správní soud. Krajskému soudu pak nelze vytýkat, že po rozhodnutí rozšířeného senátu postupoval podle jeho právního názoru a nezvolil jiný způsob, který by sice z hlediska ochrany práv žalobce rovněž mohl obstát, nicméně by se odchyloval od toho, který za správný označil rozšířený senát. S ohledem na uvedené Nejvyšší správní soud nepovažoval za důvodný ani návrh žalobce na přerušení řízení do doby, než o jeho ústavní stížnosti proti rozsudku pátého senátu rozhodne Ústavní soud.

Nejvyšší správní soud však shledal pochybení krajského soudu v tom, že neumožnil stěžovateli vyjádřit se k doplnění žalobních tvrzení a návrhů na dokazování předložených žalobcem dne 24. 10. 2014.

Podle § 74 odst. 1 s. ř. s. „*předseda senátu doručí žalobu žalovanému do vlastních rukou a doručí ji těm osobám zúčastněným na řízení, jejichž okruh je ze žaloby zřejmý. Současně uloží žalovanému, aby nejdéle ve lhůtě jednoho měsíce předložil správní spisy a své vyjádření k žalobě; k žalobě nebo jinému návrhu, o kterém je soud povinen rozhodnout ve lhůtách počítaných na dny, je žalovaný povinen předložit správní spisy a své vyjádření bez zbytečného odkladu. Došlé vyjádření doručí žalobci a osobám zúčastněným na řízení; přitom může žalobci uložit, aby podal repliku. Předseda senátu může uložit i jiným osobám nebo úřadům, aby předložily své spisy k projednání věci potřebné, popřípadě také sdělily své stanovisko k věci.*“

Z uvedeného je zřejmé, že účastníci řízení mají právo být seznámeni s veškerými důkazy, jakož i s vyjádřeními, které jsou relevantní pro posouzení jejich věci soudem; současně musí mít možnost vyjádřit se ke všem důkazům, jakož i k vyjádřením, která jsou relevantní pro rozhodování soudu. To platí zvláště tehdy, pokud je o věci rozhodováno bez nařízení jednání ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s.; v těchto případech je zvýšený zájem na tom, aby měli účastníci k dispozici veškeré podklady, ze kterých bude soud při svém rozhodování vycházet, neboť se s nimi nemohou seznámit během (ústního) jednání podle § 49 s. ř. s. Opačný postup by byl rozporný mj. s požadavky § 36 odst. 1 s. ř. s., podle něhož *„účastníci mají v řízení rovné postavení. Soud je povinen poskytnout jim stejné možnosti k uplatnění jejich práv a poskytnout jim poučení o jejich procesních právech a povinnostech v rozsahu nezbytném pro to, aby v řízení neutrpěli újmu“* (dále srov. i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2007, č. j. 2 Afs 91/2007 – 90, www.nssoud.cz).

Nejvyšší správní soud vyšel z toho, že krajský soud napadeným rozsudkem rozhodl o žalobě ze dne 18. 1. 2013, přičemž v odůvodnění rozsudku mj. shrnul obsah doplnění žalobních tvrzení ze dne 24. 10. 2014, z něhož následně vycházel při posouzení otázky, zda byly splněny podmínky pro vydání platebního výměru. Ve spise krajského soudu přitom není založen žádný doklad o tom, že by toto vyjádření žalobce ze dne 24. 10. 2014 bylo doručováno stěžovateli jako druhému účastníku řízení. Ve spise není založena odpovídající doručka, jakož ani pokyn či záznam o jiném úkonu pracovníků soudu, z něhož by bylo patrné, že k doručení vyjádření stěžovateli došlo či dojít mělo. Krajský soud následně přípisem ze dne 6. 1. 2015, č. j. 52 Af 11/2013 - 83, pouze vyzval stěžovatele k předložení správního spisu obsahujícího veškeré podklady týkající se předmětného poplatku. Stěžovatel dne 12. 1. 2015 k této výzvě krajskému soudu sdělil, že daňový spis byl již krajskému soudu spolu s jeho vyjádřením k žalobě zaslán dne 7. 5. 2013. Krajský soud následně rozhodl ve věci. Ve svém rozsudku uvedl, že v dané věci byly splněny předpoklady pro vydání platebního výměru, tj. že právní předchůdce žalobce jako poplatník kvalifikovaným způsobem sdělil správci místního poplatku své pochybnosti a současně o vydání platebního výměru požádal, přestože místní poplatek ve stanovené lhůtě včas a ve správné výši uhradil (tuto skutečnost ani stěžovatel nepopírá).

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že procesní pochybení spočívající v tom, že krajský soud v souladu s § 74 odst. 1 věta třetí s. ř. s. nedoručil stěžovateli podání žalobce, v němž tvrdil a dokládal splnění podmínek pro vydání platebního výměru, ačkoli z něj sám následně ve svém rozsudku vycházel, je vadou řízení podle 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

V důsledku tohoto pochybení krajského soudu se totiž mohl stěžovatel k uvedenému podání žalobce vyjádřit v podstatě teprve v kasační stížnosti. Zde přitom uvedl skutečnosti relevantní pro posouzení toho, zda žalobce včas uhradil místní poplatek za období od 1. 7. 2011 do 30. 9. 2011, resp. poukázal na to, že ke dni úhrady místního poplatku evidoval správce daně nedoplatek ve výši 81.025 Kč, na jehož úhradu byla platba žalobce použita.

Krajský soud se ve svém rozsudku v důsledku svého pochybení podmínkou včasné úhrady místního poplatku nezabýval s tím, že její splnění stěžovatel nezpochybnil. Nejvyšší správní soud se nyní při rozhodování o této kasační stížnosti nemůže těmito nově uvedenými skutečnostmi zabývat, neboť by tak účastníkům odepřel posouzení této podmínky v I. soudní instanci.

Nejvyšší správní soud proto napadený rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka Pardubice, podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. V něm je krajský soud vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu. Je tedy povinen vypořádat se s otázkou včasnosti úhrady místního poplatku za období od 1. 7. 2011 do 30. 9. 2011 za situace, kdy stěžovatel tvrdí, že úhrada místního poplatku ze dne 28. 6. 2011 byla použita v souladu s § 152 odst. 1 písm. a) daňového řádu na úhradu nedoplatku evidovaného správcem daně a že tudíž nebyla splněna jedna z podmínek pro vydání platebního výměru stanovená v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2014, č. j. 2 Afs 68/2012 – 34, tj. úhrada místního poplatku včas a ve správné výši.

V novém rozhodnutí rozhodne Krajský soud v Hradci Králové, pobočka Pardubice, i o nákladech řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 13. ledna 2016

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu